

את נובלת ועכשיו שיא הפריחה

לסופי בן בשט, אמי הצרפתייה, היפהפייה, בת יחידה
להורים עשירים מחוץ התכלת, שלא הצליחו להעלות
גם את כספם לארץ, שחייתה בג'בליה ואחר כך בבת-ים
ועבדה במתפרה בדרום תל אביב כדי שאני אלך לתיכון.

נאות התיכון*

בְּקֶשִׁי זֶהִיְתִי אוֹתָךְ
בֵּין הַהוֹלָכִים-לְמוֹת לְבוּשֵׁי הַטְּרַנִּינֵג
(אֶת שְׁלִבְשֶׁת רַק חֲלוּקִים רַכִּים)
הַמְּאִשִּׁים אֶת עֲמֻדוֹתֵיהֶם בְּכֶסֶּאוֹת הַגִּלְגָּלִים
(יוֹשְׁבִים סְבִיב סְבִיב כְּמוֹ בְּרֶכּוֹז בְּגֵן)
רֹאשֶׁם שְׁמוּט עַל אַחַת הַכְּתָפִים –
תִּינוּק שֶׁל עֶצֶם, נוֹתְנִים לְעֶצֶם כְּתָף,
אוֹ לֹקְחִים אֶת עֶצֶם
בִּידִים

וְצוּעָקִים!

יֵשׁ שְׁקוֹרָאִים לְאֵמָם
וְיֵשׁ לְאֱלֹהִים
וְיֵשׁ שְׁסֶתֶם
נוֹעֲצִים
עֵינִים עֲצוּמוֹת לְמַחֲצָה

בְּחִלּוֹנוֹת הַפְּתוּחִים אֶל הַיָּם שֶׁל יְפוֹ-גְבוּל-בֵּת-יָם –
כֵּן, אוֹתוֹ הַיָּם

וְהַנְחָשׁ שֶׁתְּמִיד מֵתַעְגֵּל אֶל זָנְבוֹ וְלֹא מִגִּיעַ

מִגִּיעַ, וּמִשְׁלִים אֶת הַצִּמִּיד
שְׂמִסְגֵּר לִי מַעֲתָה אֶת תְּמוֹנַת הָעוֹלָם.

* מוסד גריאטרי ביפו.

נופלת מהרגליים

את נופלת מהרגליים
(היפות עדין)
האכל נופל לך מהפה
הלב נופל לי
לידים המאכילות אותך.

אחר-כך אני מזיזה אותך
מן הרגע
הזה, והפא

ונמלטת
אל מקלט המלים, בתי הניר,
מעבדת את מותך הקרב
לשיר רחוק מן המציאות
למרות כל המלים המדיקות,
לשיר שבכל זאת
שר
כשראוי היה פשוט
לבכות

או לחבק אותך חבוק גדול!
אומר הכל! סופי!
סופי, סופיה היפהפיה
הצרפתיה, מרילין מונרו
של רחוב מופתי
בגבעת-עליה.

*

את נובלת ועכשו היא הפריחה.

למשבצות של מפת העולם
נוספה דגמת פרחים.

לא ששמת לב אליהם,
לא שהושטת יד –
את אהבת
ורד קטן ומבית
מגנתי.

ואת כבר לא אוכלת על מפה –
לא רקומה (שצריך לשמר)
ולא שעוניית.
כבר לא אוכלת מצלחת –
לא חרסינה ולא זכוכית.
את אוכלת מידי –
אמא צפור.

אים למות בבת-ים
כשים כנרת חי כמו היום!

כששמש וגשם משמשים בהלליה
עקשת אחת.

כשסירות צלינים
וספינות בלינים
משכנעות, מרחוק, שיש בשביל מה!

כשהשמים תכלת מנמרת
וכל הנמרים שהיו-לא-היו לי מתחת למטה,
רובצים עכשו מתחת למזון נגד פצעי לחץ
שנתנה לנו 'ד-שרה',

ותכשירי האפור והפאה הבלונדינית
מסתכלים בראי
(שהיה טוב אליך במשך חמשים שנה)
ושואלים: "היש יפה? היש יפה? היש יפה?"

סופֵּה – פִּיּה יפֵּה, פִּיּה טוֹבָה
שְׁבוּיָה בִּידֵי אָבִי
הָרַע.

סופֵּי – רֶכֶּה כְּשִׁמָּךְ
(שְׁמִי אוֹמֵר אוֹתוֹ הַדָּבָר
בְּעֲצוּרִים גָּקְשִׁים יוֹתֵר)
סופֵּי, הָאֲמָנָם זֶה
סופֵּי? הָאֵם כֵּן יִהְיֶה גַם
סופֵּי

יפו

כָּאן הֵייתִי יִלְדָּה
וְרָצִיתִי לְלַמֵּד פֶּסֶנְתֵּר.

כָּאן הֵיית בַּת עֲשָׂרִים וְכִמָּה,
וַיָּפָה,
וַיִּדָּךְ לֹא הִשִּׁיגָה.

כָּאן הֵייתִי בְּגִיל הָעֵמִידָה,
וַיָּפָה,
וְסוֹעֶדֶת אוֹתָךְ בְּכַפִּית.

כָּאן שָׁכַבְתְּ בְּמַחְלָקֶת גְּסִיסָה
וּמִשִּׁיתִי אוֹתָךְ
מְצוּלוֹת!

אַתְּ כָּבֵר לֹא.
אָנִי
עוֹד.

לְשֹׁרֹד

עֲשִׂית מַה שְּׁצָרֶיךָ כְּדִי לְשֹׁרֹד:
הַגְדִּילָת אֶת הַשָּׂדִים
בְּרַפִּידוֹת כְּפוֹלוֹת וּמִשְׁלָשׁוֹת, הַנִּצְצָת
אֶת הַמִּבְטָה, הַצֶּהֱבָת
אֶת הַשָּׁעַר
וְכָל הַשָּׂאֵר וְכָל הַשָּׂאֵר וְכָל הַשָּׂאֵר.

עִם זֹאת
הָיִית תָּמָה.

הַלֵּכֶת בְּדֶרֶךְ הַהִתְנַגְּדוֹת הַכִּי קִטְנָה.

לֹא עֲבַדְתָּ עַל עֲצָמָךְ,
לֹא הִתְגַּרְשָׁתָּ,
לֹא לְמַדְתָּ צְרָפֶתִית (שְׁעוּרִים פְּרָטִיִּים).

בְּמָקוֹם זֶה
עֲבַדְתָּ בְּמַתְפָּרָה שֶׁל הָעִירָאקִים
וְאוּם כּוֹלְתוֹם אֶכְלָה לָךְ אֶת הַלֵּב,
אֲבָל
הִיָּה כֶסֶף לְתִיכּוֹן, שָׁבוּ עֲשִׂיתִי חֵיל,
גַּם לְמַעַנְךָ (הָאֵם רְאוּ אֶת זֶה
בְּמַפּוּי־לֵב בּוֹלֶפְסוֹן?)

יִצְאָתִי מִמֶּנָּה חֲזָקָה חֲצִי דֶרֶךְ
אַחֵר כֶּךָ כְּמוֹךְ:
נוֹתַנְתָּ לְקִיסָר אֶת אֲשֶׁר לְקִיסָר
כְּדִי לְקַחַת בְּשָׂאֵר
הַזִּמָּן
אֲנַחֲת רִוְחָה שְׁשֻׁמָּן שִׁיר.

הַיּוֹם הַשִּׁיר עָלֶיךָ. אֵלֶיךָ. אוֹתָךְ
אֲנִי רוֹצֶה לְתַפֵּס בְּתוֹפְסַת הַזֹּאת, בְּמַחְבּוּאִים הָאֵלֶּה,
אֶת הַחֲבֵרָה-הַכִּי-טוֹבָה, הַצִּלָּבָה, הַשְׁלָם-שְׁלָם-לְעוֹלָם,
שְׁלוֹם לְאֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ, הַמֶּלֶךְ עָרוֹם, עָרוֹם
יִצְאֲתִי מִבֶּטֶן אִמִּי –

אִמִּי, אִשָּׁה רְגִילָה
שֶׁבָקְשָׁה תִּינָקֶת

וְקִבְלָה
אוֹתִי

וְגִדְלָה אוֹתִי
לְשׁוֹם דְּבָר בְּמִיָּחָד

אָךְ עָרַב אֶחָד שָׁמַעְתִּי אוֹתָהּ
מִדִּקְלָמַת שִׁירִים:
"לֵיל נוֹבֵמְבֵר" ... "לֵיל אוֹגוּסְט" ... "לֵיל מַאי" ...
שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר
לְאֶלְפֶרֶד דֵּה-מִיסָה

וְהַמוּזָה
הַתְּגַנְבָה
אֶל כָּל שׁוֹטְרֵי.